

РЕШЕНИЕ

№ 8233

гр. София, 10.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 11.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **9424** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 ДОПК.

Образувано е по жалба на „ПИОНЕР СОФТКОМЕРС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], район „К. село“, [жк][жилищен адрес] партер, представлявано от С. Я.-Ш. –управител срещу Решение №ПИИ-274/29.08.2024 г. на директора на ТД на НАП С., с което на основание чл.267, ал.2, т.5 ДОПК е оставена без уважение негова жалба вх.№ 53-06-9392/16.08.2024 г. срещу Разпореждане с изх.№С240022-137-0006172/30.07.2024г., издадено от М. З. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП С. като неоснователна.

В жалбата се сочи, че Решение №ПИИ-274/29.08.2024 г. на директора на ТД на НАП С. е незаконосъобразно. Развиват се доводи, че предприетите от публичния изпълнител действия за налагане на обезпечителни мерки не са валидно наложени и не водят до спиране на давността по смисъла на чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК. Излагат се твърдения, че обезпечителните мерки са наложени единствено за да спрат погасителната давност за събиране на вземането и в този смисъл представляват злоупотреба с права. Твърди се още, че и не са съобщени на жалбоподателя в предвидения от закона ред. Иска се отмяна на оспорения акт. Претендира разности.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. И., който представя решение № 23430/2024 г., по адм. д. № 7478/2024 г. по описа на АССГ, с което са отменени Постановление изх. № С160022-022-0052904 от 15. 12. 2016 г. и Постановление изх. № С170022-022-0083225 от 12. 12. 2017 г. на ТД на НАП С., с които са наложени обезпечителни мерки върху имущество на дружеството -

жалбоподател.

Ответникът-Директорът на ТД на НАП -гр. С., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и иска нейното отхвърляне като неоснователна. Твърди се, че погасителната давност е била спряна по отношение на изпълнителното дело. Искане за оставяне на жалбата без уважение. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд-София-град, като съобрази наведените в жалбата доводи и приложените писмени доказателства, намира за установено следното:

В ТД на НАП С., срещу „ПИОНЕР СОФТКОМЕРС“ ЕООД с ЕИК:[ЕИК] е образувано изпълнително дело №160153970/2016 г., за събиране на установени и изискуеми публични задължения.

Издадено е Съобщение за доброволно изпълнение по реда на чл. 221 от ДОПК изх. №С160022-048-0097818/09.12.2016 г.

По образуваното изпълнително дело са присъединени публични задължения, установени с ГДД по чл. 92, ал. 1 ЗКПО и декларации Образец № 6, вследствие на което, са издадени разпореждания за присъединявания, на основание чл. 217, ал. 2 от ДОПК.

Поради липса на плащания от страна на задълженото лице и с оглед обезпечаване и събиране на просрочените публични задължения, по изпълнително дело №160153970/2016 г., са издадени Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С160022-022-0052904/15.12.2016 г., Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №0170022-022-0083225/12.12.2017 г., Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №0190022-022-0055923/02.07.2019 г. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С240022-022-0054050/26.06.2024 г.

С ПНОМ с изх. №0160022-022- 0052904/15.12.2016 г. е наложен заповед върху лек автомобил, марка CITROEN, модел Ц 1, рег. [рег.номер на МПС] , година на производство 2006 г., мощност 50 kw с балансова стойност 0лв.

С ПНОМ с изх. №0170022-022- 0083225/12.12.2017 г., е наложен заповед върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ „ИНВЕСТБАНК“ АД, за сумата от 18 773,17 лв. от ТБ И. АД не е получен отговор на заповедното съобщение дали дружеството е клиент на банката.

С ПНОМ с изх. №0190022-022- 0055923/02.07.2019 г. е наложен заповед върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ТБ „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД и ТБ „БАНКА ДСК“ АД, за сумата от 29 527,83 лв. От страна на ТБ Л. ДСК АД е изпратен отговор рег №668266 от 04.07.2019г, съгласно който след извършена проверка в базата данни на Банка ДСК ЕАД не се установява регистрация на клиент с имена Пионер С. ЕООД. По заповедното съобщение по чл.202, ал.1 от ДОПК ОББ е удостоверено, че лицето не е клиент на банка ОББ АД.

С ПНОМ с изх. №0240022-022-0054050/26.06.2024 г., на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 205, във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, е наложена възбрана върху търговски обект /магазин/, находящ се на партерния етаж на жилищна сграда в [населено място],

ж.к. „Бели брези“, блок 29, с площ 84,78 кв. м.

От страна на дружеството е депозирана молба/възражение с вх. №0240022-000-0404059/25.07.2024 г., до публичен изпълнител при ТД на НАП С., с която е направено изражение за изтекла давност на публичните задължения за ДОО, УПФ, ЗО и данък върху доходите от трудовите и приравнените на тях правоотношения за 2014 г., 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г., както и по ЗКПО за 2013 г.

По направеното искане, на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК, публичният изпълнител се е произнесъл с Разпореждане с изх. №0240022-137-0006172/30.07.2024 г., с което публичният изпълнител при ТД на НАП С., е отказал да погаси по давност публичните задължения за ЗО, УПФ, ДОО, ДДФЛ за 2014 г., 2015 г., 2016 г., 2017 г., 2018 г., както и корпоративен данък за 2013 г., по изпълнителното дело №160153970/2016 г. Отказът е мотивиран с оглед наличие на предприети действия за спиране на давността, визирани в чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК.

Публичният изпълнител е приел, че давността по отношение на процесните задължения за ДОО, УПФ, ЗО и данък върху доходите от трудовите и приравнените на тях правоотношения за 2014 г., 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г., както и по ЗКПО за 2013 г. е спряла да тече, на основание чл. 172 от ДОПК, тъй като с ПНОМ изх. № С160022-022-0052904 от 15.12. 2016 г. е наложен заповор върху лек автомобил, марка CITROEN, модел Ц 1, рег. [рег.номер на МПС] . Това разпореждане по жалба на „ПИОНЕР СОФТКОМЕРС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] е потвърдено с Решение № ПИ-274/29.08.2024 г. на директора на ТД на НАП С.. Този акт е предмет на обжалване в настоящото съдебно производство.

При така установеното от фактическа страна, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата е постъпила в срока по чл.268, ал.1 ДОПК, от надлежна страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна.

Съгласно чл.160, ал.2 вр. чл.144, ал.2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на оспорения акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Оспореното в настоящото производство Решение №ПИ-274/29.08.2024 г. на директора на ТД на НАП С. е постановено от компетентен орган – зам. директор на ТД на НАП С., оправомощен от изпълнителния директор на НАП със заповед № ЗЦУ-ОПР-13/15.04.2024 г. /л.190/, в предвидената от закона форма по чл.266, ал.1, чл.267, ал.2 ДОПК. Обжалваното пред административния орган разпореждане представлява действие на публичен изпълнител по смисъла на чл.266, ал.1 ДОПК, поради което подлежи на контрол относно неговата законосъобразност.

Както бе посочено по-горе, жалбоподателят счита, че към датата на внасяне на искането до публичен изпълнител при ТД на НАП е налице изтекла погасителна давност за публичните задължения за ДОО, УПФ, ЗО и данък върху доходите от трудовите и приравнените на тях правоотношения за 2014 г., 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г., както и по ЗКПО за 2013 г.

С оспореното решение е потвърдено разпореждането, с което тези възражения са отхвърлени като неоснователни и е прието, че погасителната давност е спряна поради наложени обезпечителни мерки.

Спорен от правна страна е въпросът настъпили ли са правнорелевантни факти, които да са годни да прекъснат или да спрат протичането на давността за публичните задължения, предмет на настоящия спор.

Погасителната давност е материално-правен институт, поради което и при липса на изрична правна норма в противна насока, следва да се приложи тази разпоредба, която е в сила към момента на възникване на всяко от задълженията. Давността за публичните задължения е разписана в чл. 171 от ДОПК, според ал. 1, на която публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от първи януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според ал. 2, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ДОПК давността спира: т. 1 – когато е започнало производство по установяване на публичното вземане – до издаването на акта, но за не повече от една година; т. 2 – когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно – за срока на спирането; т. 3 – когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането – за срока на разсрочването или отсрочването; т. 4 – когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; т. 5 – с налагането на обезпечителни мерки; т. 6 – когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

Според чл. 172, ал. 2 от ДОПК давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение, като съгласно ал. 3 от прекъсването на давността започва да тече нова давност.

В конкретния казус, е отказано погасяване на публични задължения с периоди 2013, 2014 г., 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г. В случая давностният срок /за погасителната давност в ДОПК/ е започнал да тече от 01.01.2015 г., тъй като най-старите установени публични задължения на лицето са били дължими през 2014 г.

По отношение на СД за ЗО, ЗДДФЛ, ДОО, УПФ и авансови вноски за корпоративен данък - същите са дължими ежемесечно, а именно до 25-то число на месеца, следващ периода, за който се отнасят. Като давностният срок, съгласно чл.171 от ДОПК започва да тече от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се прати задължението.

Най-старото задължение за ЗО, ЗДДФЛ, ДОО, УПФ е за периода 08.2014 г., като сумата е дължима до 25.09.2014 г. и давността е започнала да тече от 01.01.2015 г. - 01 януари на годината, следваща годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение. По аналогичен начин се определя и началният момент за определяне на главниците и лихвите върху задълженията по ЗО, ЗДДФЛ, ДОО, УПФ за останалите данъчни периоди.

За задължения, възникнали до 30.11.2014 г., давността започва да тече от 01.01.2015 г. Задължения за м.12.2014 г. декларирани през м.01.2015 г. давността започва да тече от 01.01.2016г.

За задължения, възникнали до 30.11.2015 г., давността започва да тече от 01.01.2016

г., а за задълженията за м.12.2015 г. декларирани през м.01.2016 г. давността започва да тече от 01.01.2017 г.

За задължения, възникнали до 30.11.2016 г., давността започва да тече от 01.01.2017 г., а за задълженията за м.12.2016 г., декларирани през м.01.2017 г. давността започва да тече от 01.01.2018 г.

За задължения, възникнали до 30.11.2017 г., давността започва да тече от 01.01.2018 г., а за задълженията за м.12.2017 г., декларирани през м.01.2018 г. давността започва да тече от 01.01.2019 г.

За задължения, възникнали до 30.11.2018 г., давността започва да тече от 01.01.2019 г., а за задълженията за м.12.2018 г., декларирани през м.01.2019 г. давността започва да тече от 01.01.2020 г.

По отношение на задълженията по ГДД по ЗКПО за 2013 г., дължими през 2014 г., давността започва да тече от 01.01.2015 г.

Решаващият орган е приел тезата на публичния изпълнител, че с издаване на ПНОМ с изх. №0160022-022- 0052904/15.12.2016 г., с който е наложен заповор върху лек автомобил, марка CITROEN, модел Ц 1, рег. [рег.номер на МПС] , с балансова стойност 0,00лв е спряна давността, съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК. Органът също е приел за друго действие, с което е спряна давността, налагането на обезпечителни мерки с ПНОМ изх.№С170022-022-0083225/12.12.2017г, с което е наложен заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, находящи се в ТБ И. АД и с ПНОМ изх.№С190022-022-0055923/02.07.2019г, с което е наложен заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, находящи се в ТБ ОББ АД и ТБ БАНКА ДСК АД.

Основният спорен въпрос между страните е дали давността е била спирана с действия на компетентните органи спрямо жалбоподателя, съответно започнала ли е и от кой момент тече нова давност.

Според ответника, протичането на давностния срок е спряно с налаганите срещу лицето обезпечителни мерки, с които давността отново е спирана на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК.

По настоящият казус е налице изпълнително действие – налагане на заповор, видно от постановления за налагане на обезпечителни мерки- /ПНОМ/, посочено по-горе, т.е. преди изтичането на давностния срок, поради което следва да се отговори на въпроса дали тази обезпечителна мярка е валидно наложена, за да се приеме спиране на давността по чл.172, ал.1 т.5 от ДОПК.

Относно възприетото в оспореното разпореждане на публичния изпълнител, потвърдено и от ответника, че е налице спиране на давността с издаването и съобщаването на ПНОМ с изх. №0170022-022- 0083225/12.12.2017 г., с който е наложен заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки в ТБ „Инвестбанк“ АД и ПНОМ с изх. №0190022-022- 0055923/02.07.2019 г., с който е наложен заповор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки в ТБ „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД и ТБ „БАНКА ДСК“ АД, съдът излага следното:

Макар и в случая, да е налице изпълнително действие посредством налагане на заповор респ. възбрана с постановления за налагане на обезпечителни мерки, посочени по-горе, настоящата инстанция намира, че същите не са валидно наложени, за да се приеме спиране на давността по чл.172, ал.1 т.5 от ДОПК.

Видно от чл.172, ал.1 т.5 от ДОПК, във вр. с чл.172, ал.2, обезпечителната мярка

трябва да е ефективно наложена. Буквалното тълкуване е „наложена“, а не „постановена“. Налагането и съответно възникването на произтичащите от нея правни последици изисква осъществяване на всички елементи от фактическия състав на правната норма. Мярката е наложена, когато заповедното съобщение е получено от органа/лицето, отговорен за изпълнението ѝ. До тази дата не се установява дали заповедът респ. възбраната имат действие. Ето защо, съобразно доказателствената тежест, не може валидно да бъде противопоставено на длъжника възражение за спиране на общия давностен срок, доколкото не е установен по категоричен и несъмнен начин началният и крайният момент на този период.

При преценка законосъобразността на оспореното решение, съдът съобрази, че целта на обезпечителните мерки е да осигури ефективно изпълнение/събиране на публичните вземания, при реална и действителна опасност от осуетяване на изпълнението от страна на длъжника или съществуващо затруднение за събирането занапред. Следователно, дефинитивно, обезпечителните мерки са предвидени като срочни такива. Използването на обезпечителни мерки не за възложените им от законодателя цели /да осигурят изпълнението/, а само и единствено за да послужат като способ за спиране протичането на погасителната давност за събиране на вземането, при продължително процесуално бездействие на публичния изпълнител, по мнение на настоящия съдебен състав съставлява злоупотреба с права и следователно се явява незаконосъобразно действие на публичния изпълнител.

Тук следва да бъде допълнено, че към преценката за породени последици от налагането на заповед за вземане на длъжника по изпълнителното дело е безспорно относимо обстоятелството дали длъжникът да има открита банкова сметка в съответната търговска банка, както следва от чл. 202, ал.1 ДОПК. В случая тази предпоставка не е налице, което прави налагането на тази обезпечителна мярка негодно да породи правен ефект.

В приетата като доказателство административна преписка липсват безспорни данни, че ПНОМ с изх. №0160022-022- 0052904/15.12.2016 г., ПНОМ с изх. №0170022-022- 0083225/12.12.2017 г. и ПНОМ с изх. №0190022-022- 0055923/02.07.2019 г. са съобщавани на длъжника, поради което съдът приема, че и трите мерки не са свеждани до знанието на длъжника, а този факт автоматично изключва възможността това действие да има какъвто и да е спиращ погасителната давност ефект спрямо него (защото е извършено без негово участие). Също така с първата ПНОМ, с която е наложен заповед върху гореописаното МПС съдът отбелязва, че с него е заложен заповед с балансова стойност на процесния автомобил Олв. Нормата на чл.195, ал.6 ДОПК, в сила към момента на издаване на постановлението, императивно изисква обезпеченията да се извършват по балансова стойност на активите, а когато такава няма в следната последователност: 1. По данъчна оценка; 2.по застрахователна стойност ;3.по придобивната стойност на вещи – собственост на физически лица. В това постановление няма посочена балансова стойност на актива, липсва посочване на друга стойност, предвид което не би могло да се извърши преценка за наличие на

свръхобезпечение, което закона категорично не допуска. След като с ПНОМ от 15.12.2016г. балансовата стойност е определена на 0лв, без да е изследвана балансовата стойност на вещта за годината на производство на колата 2006г, както и незнанието дали същата е в движение, въпреки че към датата на постановлението колата е била на 10 години, е следвало да се премине към някой от другите методи на оценка и същото е отменено с Решение №23430/14.11.2024г на АССГ по адм.д.№7478/2024г. Горното постановление не може валидно да бъде противопоставено на длъжника възражение за спиране на общия давностен срок предвид действието на същото. Аналогично и по отношение твърденията на публичния изпълнител и Директор ТД на НАП С. по отношение ПНОМ от 12.12.2017г и 02.07.2019г. – още изначално тези постановления са имали невъзможен предмет, тъй като не е извършена проверка на банковите сметки на дружеството и е наложено обезпечение на сметка, каквато несъществува в ТБ И. АД. По отношение запорите на банкови сметки в ТБ ОББ и ТБ ДСК- видно от отбелязването върху запорните съобщения /относно ТБ ОББ/ и отговора на ДСК АД – Пионер С. ЕООД не е клиент на банките и не притежава банкови сметки, т.е. отново постановленията са имали невъзможен предмет и са наложени обезпечения на сметки, каквито не съществуват.

Надлежно връчено е единствено ПНОМ с изх. №0240022-022-0054050/26.06.2024 г. , на управителя на дружеството.

Изводът на настоящата инстанция в случая е, че относно връчването на съобщенията за издадените ПНОМ, органът по приходите действително е нарушил реда за връчване на съобщения, а доказателства за редовно връчване на ПНОМ на адрес за кореспонденция по см. на чл.28, ал.1, т.2 или ал.2 от ДОПК не се прилагат по делото, нито потвърждават редовно извършено връчване на двете постановления. Няма никакви данни съобщения за трите ПНОМ да са изпратени за връчване на лицето на адреса по чл.28, ал.1, т.2 от ДОПК, като съответно поради неоткриване на никого на този адрес органът по приходите да пристъпи към връчване по реда по чл.32 от ДОПК. По преписката не се съдържат данни за направен опит за връчване на ПНОМ по реда на чл.32 от ДОПК.

Гореизложено обосновава извода, че процесните ПНОМ не са надлежно връчени/съобщени. Тъй като се установява нарушение на реда и начина за връчване на ПНОМ, то следва да се изведе правен извод, че липсва извършено редовно връчване на съобщението за постановленията, съгласно правилата на ДОПК. При липса на обективно установена и доказана дата, на която да има редовно извършено връчване на съобщението за издадените ПНОМ, то не може да се приеме, че

жалбоподателя е надлежно уведомен за тях респ. да са налице условията за прекъсване на давността с оглед тяхното издаване.

Очевидно е, че издаването на трите ПНОМ, които изобщо не са достигнали до адресата си, са действия, които са извън категорията от тези, които биха могли да водят до спиране давността, още повече, че същите са с невъзможен предмет /относно запорите по банковите сметки/ и с неопределяем имуществено предмет /относно запор върху МПС с посочена стойност 0,00лв/, а това означава, че след като в настоящия казус в хода на изпълнителното производство против жалбоподателя не са извършени никакви други действия, освен тези, на които се позовават публичният изпълнител и решаващият орган, давността досежно публичните задължения (подробно описани от вискателя по вид, декларация, период, главница и лихва) за задължения за ДОО, УПФ, ЗО и данък върху доходите от трудовете и приравнените на тях правоотношения за 2014 г., 2015 г., 2016 г., 2017 г. и 2018 г., както и по ЗКПО за 2013 г., изобщо не е била спирана по чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК, и същата според изискванията на чл. 171, ал. 2 от ДОПК абсолютната давност би изтекла изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение.

Следва да бъде съобразен и пар. 29 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, в сила от 24.03.2020 г., според който давността е спряна за 59 дни, по време на действие на извънредните мерки, т.е. срокът по чл.171, ал.2 ДОПК не тече, за абсолютната 10-годишна давност.

Ето защо, съдът намира, че относно процесните задължения не е налице спиране на давността. Като се вземе предвид описаният по-горе в изложението начален момент, от който същата започва да тече, за всеки от процесните периоди поотделно, и като се съобрази периодът на извънредното положение, съдът намира, че част от публичните вземания са погасени по давност.

Изтичането на погасителна давност е основание за погасяване на публичните вземания (арг. чл. 168, т. 3 от ДОПК, при действието на който е изтекла давността), като и за тяхното отписване на основание чл. 173 от ДОПК.

Предвид изложеното, обжалваното решение, като постановено в нарушение на материалния закон подлежи на отмяна, ведно с незаконосъобразния отказ на публичния изпълнител да отпише като погасени по давност процесните публични задължения.

Предвид неналичието на регламентирано законово правно основание това

да бъде сторено от съда, преписката следва да се върне на публичния изпълнител за произнасяне по заявлението на „ПИОНЕР СОФТКОМЕРС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], за отписване на погасените по давност задължения и прекратяване на изпълнително дело №160153970/2016 г. по описа на ТД на НАП – С., в частта му относно същите, съобразно дадените с настоящия съдебен акт задължителни указания по приложението на материалния закон - отписване по давност на посочените публични задължения за съответните периоди.

При този изход от спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноси в размер на 1550лв, от които адвокатско възнаграждение в размер на 1500лв и държавна такса в размер на 50лв, съгласно представен списък.

Водим от горното и на основание чл. 268, ал. 2 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение №ПИИ-274/29.08.2024 г. на директора на ТД на НАП С., с което е потвърдено Разпореждане с изх.№С240022-137-0006172/30.07.2024г, постановено от Главен публичен изпълнител по ИД № №160153970/2016 г. по описа на ТД на НАП- С., с което на основание чл. 172 от ДОПК е отказано прекратяване на принудителното събиране на процесните публични вземания на „ПИОНЕР СОФТКОМЕРС“ ЕООД с ЕИК[ЕИК].

ВРЪЩА преписката на публичния изпълнител за ново произнасяне за отписване на публични задължения и прекратяване на изпълнителното производство, съобразно мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на "Пионер Софткомерс" ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от С. Я.-Ш. 1550лв разноси по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване (по аргумент на чл. 268, ал. 2 от ДОПК).

Преписи от решението да се връчат на страните.

СЪДИЯ: